

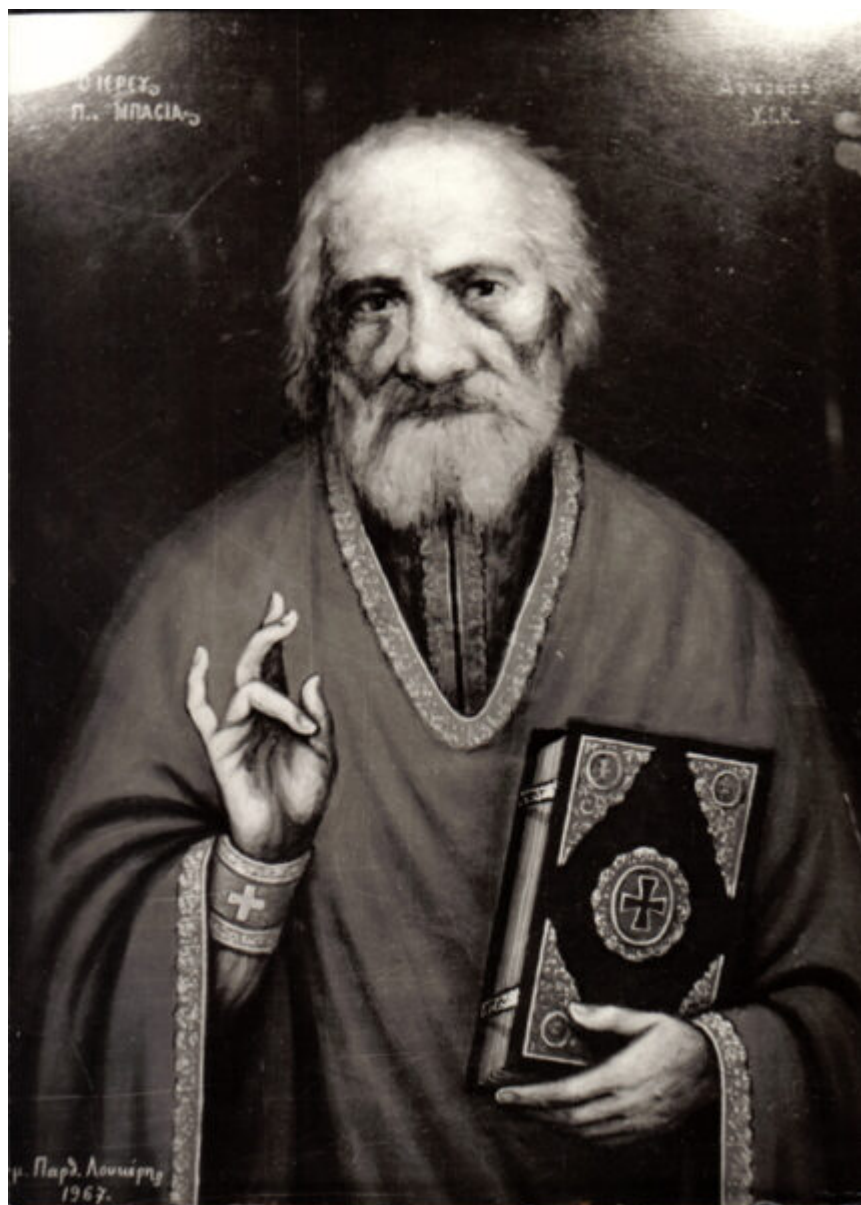
07/06/2020

Ο Άγιος Παναγής ο Μπασιάς

/ [Βίοι Αγίων](#)

Στις 7 Ιουνίου η εκκλησία μας τιμά την μνήμη του Αγίου Παναγή του Μπασιά από το Ληξούρι της Κεφαλονιάς, που κοιμήθη σαν σήμερα, το 1888.

Ο Άγιος Παναγής γεννήθηκε το 1801 στην Κεφαλληνία από ευγενή οικογένεια, ενώ από μικρό παιδί φάνέρωσε ζωηρή ευφυΐα και μεγάλη αγάπη για την ανάγνωση των ιερών βιβλίων.

Όταν πέθανε ο πατέρας του, υποχρεώθηκε να ζήσει την οικογένειά του, αναλαμβάνοντας την προστασία της μητέρας του και της αδελφής του. Έτσι, άρχισε να ασκεί το επάγγελμα του γραμματοδιδάσκαλου, παρά το νεαρόν της ηλικίας του. Εξάλλου, ήταν γόνος ευγενών και είχε μορφωθεί πολύ. Ήξερε ιταλικά, γαλλικά και λατινικά, ενώ ήταν καταρτισμένος στη φιλοσοφία και τη θεολογία.

Την περίοδο εκείνη στα Επτάνησα υπήρχε αγγλική κατοχή. Ο ίδιος, μη θέλοντας να κάνει συμβιβασμούς και προκειμένου να μην υποκύψει στις πιέσεις των Αγγλικών Κατοχικών Αρχών σχετικά με την πίστη του και τα πατριωτικά του αισθήματα, παραιτήθηκε σύντομα από τη δουλειά του. Προτίμησε να ασκήσει το επάγγελμά

του ιδιωτικά, μέχρι την ημέρα που αποφάσισε να κόψει κάθε δεσμό με τον κόσμο, εγκαταλείποντας τα πάντα για να γίνει μοναχός στην Ιερά Μονή της Παναγίας των Βλαχερνών στη νήσο Δίο.

Προτού διακόψει είχε εμπνευστεί από τα ριζοσπαστικά κηρύγματα του Κοσμά Φλαμιάτου και Ευσεβίου Πανά, εκκλησιαστικών αναστημάτων της εποχής, οι οποίοι υποστήριζαν ότι οι Άγγλοι (κυρίαρχοι της Επτανήσου) προστάτες, ουσιαστικά τύραννοι, επιβουλεύονταν το ορθόδοξο φρόνημα των κατοίκων.

Μετά τις επίμονες παρακλήσεις της μητέρας του, επέστρεψε στο Ληξούρι, χωρίς ωστόσο να απαρνηθεί την ασκητική βιωτή, που διήγε σε όλη του την ζωή, κάτω από οποιεσδήποτε περιστάσεις.

Σε ηλικία 35 ετών χειροτονήθηκε πρεσβύτερος και έκτοτε αφιερώθηκε ολόκληρος στην Εκκλησία. Τελούσε σχεδόν καθημερινά την Θεία Λειτουργία, κήρυττε και γινόταν ο ίδιος παράδειγμα των ευαγγελικών αρετών.

Στις 21 Μαΐου 1864 μ.Χ., γεύτηκε τη χαρά της Ένωσης της Επτανήσου με τη Μητέρα Ελλάδα, για την οποία εργάσθηκε με τον δικό του αντιστασιακό τρόπο πλησίον των ηρώων ριζοσπαστών, διατηρώντας και καλλιεργώντας την Ορθόδοξη Παράδοση, σε τόσο δύσκολες πολιτικές και κοινωνικές περιόδους.

Στην εκκλησία στεκόταν ως στύλος προσευχής. Έξω έβγαινε, για να μοιράσει ελεημοσύνες, να επισκεφθεί δεινοπαθούντες ή να φέρει πίσω στο ποίμνιο παραστρατημένες ψυχές.

Αρνιόταν πάντα να διορισθεί σε κάποια ενορία, προκειμένου να αποφύγει τους βιοτικούς περισπασμούς και τις πιέσεις των κατακτητών, ενώ εγκαταστάθηκε στο μονύδριο του Αγίου Σπυρίδωνος, απ' όπου για πενήντα χρόνια μοίραζε σε όλο τον κόσμο της Κεφαλληνίας τους θησαυρούς που έκρυβε στην καρδιά του.

Ακολουθώντας το παράδειγμα του αγίου Γερασίμου και του αγίου Άνθιμου του Τυφλού, ο παπα-Μπασιάς δίδασκε και διέδιδε τη χάρη του Θεού στο λαό, δίχως ωστόσο να εγκαταλείπει το ερημητήριό του.

Πήγαινε, επίσης, να λειτουργήσει σε όλα τα εξωκκλήσια, που ήσαν διεσπαρμένα γύρω από το Ληξούρι, όπου μόλις γινόταν γνωστή η έλευσή του συναζόταν πλήθος πιστών.

Είχε πουλήσει τα υπάρχοντα της οικογένειάς του και μοίραζε ό,τι είχε στους φτωχούς, τους οποίους θεωρούσε παιδιά του. Έφτανε σε σημείο να στερείται ο ίδιος τροφής, προκειμένου να μη μένουν οι φτωχοί χωρίς φαγητό.

Γνώριζε ποια οικογένεια είχε ιδιαίτερη ανάγκη και παρενέβαινε για να την στηρίξει ή να στερεώσει την πίστη της στον Θεό.

Η αγάπη του για τον πλησίον ήταν τόσο μεγάλη μάλιστα, ώστε υπήρξε σύγχρονος Ρομπέν των Δασών! Με τόλμη έμπαινε συχνά σε ένα μαγαζί, άνοιγε το ταμείο και έπαιρνε ό,τι έκρινε αναγκαίο για τις ελεημοσύνες του. Μία ημέρα, ένας φούρναρης αρνήθηκε να τού δώσει αυτό που ζητούσε και η ζύμη του έμενε λιπανάβατη.

Ο άγιος Παναγής είχε αποκτήσει το χάρισμα της προορατικότητας και της προφητείας, το οποίο χρησιμοποιούσε για να διορθώνει ψυχές.

Σε εκείνους που επρόκειτο να πεθάνουν σύντομα με βίαιο τρόπο σύστηνε να πάνε να εξομολογηθούν ή προειδοποιούσε με υπαινιγμούς όσους έμελλε να διαπράξουν κάποιο σοβαρό αμάρτημα.

Οι διηγήσεις των συγχρόνων του λένε πως μία βροχερή νύχτα, συναντώντας στον δρόμο κάποιον που πήγαινε να αμαρτήσει, του φώναξε: **«Αμαρτία, αμαρτία, γύρισε σπίτι σου!»**, ενώ είναι γνωστή η διήγηση για τη μάνα που, μόλις έχασε και τους δύο γιους της, έπεσε σε απόγνωση κι εξεγέρθηκε εναντίον του Θεού.

Ο άγιος ιερέας είχε τρέξει στο σπίτι της και καθώς εκείνη αρνιόταν να του ανοίξει, βρίζοντάς τον, εκείνος άνοιξε την πόρτα απλά κάνοντας το σημείο του σταυρού.

Όταν μπήκε στη σάλα, όπου βρίσκονταν τα πορτραίτα των δυο νεκρών, τα πρόσωπα ζωντάνεψαν και βγάζοντας πιστόλι αλληλοσκοτώθηκαν.

Ο άγιος Παναγής αποκάλυψε τότε στην μητέρα τους ότι οι δυο γιοι της είχαν ερωτευθεί την ίδια γυναίκα και θα πέθαιναν με τον τρόπο αυτό, αν δεν παρενέβαινε ο Θεός να αποτρέψει ένα μεγαλύτερο κακό!

Μιαν άλλη φορά πάλι, μπήκε σε ένα σπίτι όπου έβραζε το τσουκάλι, επειδή περίμεναν επισκέψεις, και το αναποδογύρισε, επειδή προηγουμένως είχαν διώξει έναν φτωχό χωρίς να του δώσουν κάτι.

Η ασθένεια

Περίπου δέκα χρόνια μετά τη χειροτονία του, , κατά το έτος 1845, ο π. Παναγής

Μπασιάς άρχισε να υποφέρει από νευρασθένεια, που του στερούσε τον ύπνο, τον έκανε να περπατάει τη νύχτα και να φωνάζει μεγαλοφώνως. Όταν συνερχόταν από αυτή την τρομερή έξαψη, έπεφτε σε τρομερό φόβο και αδυναμία...

Ωστόσο, όπως λέει ο βιογράφος του Ζήσιμος Τυπάλδος, ο λαός ήξερε τη δοκιμασία του αυτή και δεν ενοχλείτο. Απεναντίας όταν τον έβλεπαν, έτρεχαν να ασπασθούν το χέρι του.

Η ασθένεια αυτή τον έκανε να χάνει τον έλεγχο του εαυτού του: έβγαζε κραυγές, ξύριζε τα γένια και τα μαλλιά του, πετούσε έξω ό,τι έβρισκε μπροστά του.

Όταν συνήλθε, έξι μήνες αργότερα, απέδωσε την ασθένεια στην αμαρτωλότητά του.

Στην πορεία της ζωής του επαναλαμβάνονταν παρόμοιες κρίσεις κάθε δύο ή τρία χρόνια και προς το τέλος της ζωής του κάθε χρόνο.

Τελικά έμεινε καθηλωμένος στο κρεβάτι τα τελευταία πέντε χρόνια της ζωής του.

Κατά τα γηρατειά του, αντιμετώπιζε την ασθένειά του με υπομονή και εγκαρτέρηση. Δεν έπαψε ποτέ να διδάσκει και να προσεύχεται.

Δεν στερήθηκε τα χαρίσματα της προορατικότητας και παραμυθίας των ψυχών, ενώ ο λαός δεν έχασε επ' ουδενί την αγάπη και την αφοσίωση του σ' αυτόν.

Απεναντίας, όλοι όσοι υπέφεραν από τα βάσανα και τις θλίψεις της ζωής ή βρίσκονταν σε δυσκολίες γνώριζαν πως η πόρτα του δωματίου του ήταν πάντα ανοικτή και ο άγιος ιερέας δεν έπαυσε να είναι ο πόλος έλξης και το κέντρο του εκκλησιαστικού βίου της Κεφαλληνίας.

Είχε αποκτήσει τόσο κύρος, ώστε συχνά παρενέβαινε δραστήρια για να διορθώσει τις αδικίες ή να επιτιμήσει τους υπεύθυνους για ανήθικες πράξεις και πάντα εισακούονταν ως η φωνή Θεού.

Αφού σήκωσε με υπομονή και ευχαριστίες στον Θεό τον σταυρό της μακράς και ταπεινωτικής του ασθένειας —την οποία ορισμένοι θεωρούσαν ένα είδος «δια Χριστόν σαλότητος»— ο άγιος Παναγής εκοιμήθη εν Κυρίω στις 7 Ιουνίου 1888.

Ετάφη στην εκκλησία του Αγίου Σπυρίδωνα στο Ληξούρι, όπου βρίσκονται τα χαριτόβρυτα λείψανά του.

Το 1976, έπειτα από 88 έτη ακριβώς από την κοίμησή του, έγινε η ανακομιδή των Ιερών Λειψάνων του από τον Σεβ. Μητροπολίτη Προκόπιο.

Για δύο ημέρες και δύο νύχτες οι πιστοί προσέρχονταν να προσκυνήσουν το σκήνωμα του!

Άπολυτίκιον (Ήχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης)

Ληξουρίου τὸν γόνον, ἱερέων τὸ καύχημα, τῆς Κεφαλληνίας φωστῆρα νεοφανῶς ἀνατείλαντα, ὑψήσωμεν ἐν ὕμνοις Παναγὴν, τὸν μύστην τῆς Τριάδος τῆς σεπτῆς, ἐμφανῶς κεκοσμημένον προφητικῶ τοῦ Πνεύματος χαρίσματι, διὸ τὸν δοξάσαντα αὐτὸν λαμπρῶς ἀντιδοξάσωμεν, ἵνα εὕρωμεν χάριν καὶ πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Κοντάκιον (Ήχος γ΄ ” Ἡ Παρθένος σήμερον”)

Χαρμοσύνοις ἄσμασι, Κεφαλληνία ἡ νήσος, συγκαλεῖται σήμερον τῶν φιλεόρτων τα πλήθη, ἔρεισμα τῆς Εκκλησίας ανευφημήσαι, σέμνωμα νεοφανέντα Ορθοδοξίας, Παναγὴν τὸν Θεηγόρον, Χριστοῦ τὸν μύστην καὶ ταύτης ἀγλαῖσμα.

Μεγαλυνάριον

Τὸν τοῦ Ληξουρίου γόνον λαμπρόν, Ορθοδόξων κλέος ἱερέων υπογραμμόν, τῆς Κεφαλληνίας ἀγλαῖσμα τὸ νέον, τὸν Παναγὴν τὸν Θεῖον ὕμνοις τιμήσωμεν.